

ת"פ 13765/06/13 - מדינת ישראל נגד סלים חמדאן

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 13765-06-13 מדינת ישראל נ' סלים חמדאן תאריך: 19.7.2015
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח
מאשימה
נגד
נאשמים
סלים חמדאן
באמצעות עו"ד משה נעמן - סניגוריה ציבורית

הכרעת - דין

בפתח הדיון הנני מודיע, כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מביצוע עבירה של חבלה חמורה, שיוחסה לו בעניין מ, והנני מרשיעו בביצוע כל יתר העבירות.

האישומים ותשובת הנאשם להם

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח - עבירה על סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), פציעה - עבירה על סעיף 334 לחוק העונשין, תקיפה הגורמת חבלה ממשית - עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין, וחבלה חמורה - עבירה על סעיף 333 לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת חיילים בשירות סדיר בצה"ל, והתגוררו ב"בית החייל" בחיפה. באותו זמן התגוררו בבית החייל: ק - חברתו דאז של הנאשם, מ - חברתה של המתלוננת, א.א.

3. בהתאם לנטען בכתב האישום, ביום 27.3.12, סמוך לשעה 00:45, ישבו על ספסל מחוץ לבית החייל, הנאשם, ק, המתלוננת, מ, א ומ. הנאשם ומ שמו וודקה, וכעבור זמן קצר התגלע ויכוח בין הנאשם לחברתו ק, שבעקבותיו עזבה ק את המקום. לבקשת הנאשם הלכו א, מ ומ לחפש אחריה, ואילו המתלוננת והנאשם נותרו לשבת ושוחחו. בשלב מסוים, ביקש הנאשם מהמתלוננת כי שניהם יעברו לשבת במקום אחר, תוך שטען שהתאורה במקום הפריעה לו, ומשעברו ביקש הנאשם מספר פעמים מהמתלוננת שתתקרב אליו, אולם זו סירבה, ואז הוא אחז בחולצתה בשתי ידיו, הצמידה אליו, ונישק אותה על שפתיה ללא הסכמתה. המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזת הנאשם, אך הנאשם, בניגוד לרצונה, נגע בה ברגלה, בידה ובכתפה,

כדי לקרבה אליו. המתלוננת פרצה בבכי, ביקשה מהנאשם שיעזבה ויאפשר לה לצאת מהסמטה, אך הוא לא שעה לתחנוניה ואיים עליה באומרו: "סתמי את הפה, אני אדפוק לך את הראש בקיר, את לא מכירה אותי", וכל זאת בכוונה להפחידה וכדי להתגבר על התנגדותה. המתלוננת החלה לצעוק לעזרה, אך הנאשם חסם את דרכה, באופן שהניח כל אחת משתי ידיו על קיר סמוך, שעליו נשענה המתלוננת. בשלב זה עברו במקום מ וא, ולאחר שהם שמעו את זעקות המתלוננת, רצו לעברה, ומשהגיעו משך א את הנאשם מהמתלוננת, ואז הנאשם הכה את א בפניו באמצעות ידו (להלן: **"התקיפה הראשונה"**).

4. לאחר מכן, ברחבת הכניסה לבית החייל, הכה הנאשם את מ בפניו באמצעות ידו (להלן: **"התקיפה השנייה"**), וכתוצאה מכך נגרמו למ שבר של עצם האף ונפיחות בבסיס האף עם מספר פצעי שפשוף שטחיים.

5. לאחר התקיפה הראשונה נמלטו המתלוננת ומ מהמקום, וכעבור מספר דקות התקשרה המתלוננת לא, וביקשה ממנו להגיע לקומה בה מצוי חדרה בבית החייל. א הגיע אל המתלוננת והרגיע אותה. מיד לאחר מכן הגיע הנאשם לאותה קומה, ובנוכחות המתלוננת ומ הטיח את אגרופיו בפניו של א ובעט בגופו (להלן: **"התקיפה השלישית"**).

6. כתוצאה מהתקיפה הראשונה והשלישית נגרמו לא: המטומות וחבלות בפניו, שכללו רגישות למגע מעל גשר האף ובאזור מנדיבולאר ימין ונפיחות באזור פרונטאלי; חתך מדמם מעל גבת עינו השמאלית; סימני חבלה שטחיים בקדמת ברך ימין. א טופל בבי"ח רמב"ם שם נתפר החתך בפניו.

7. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, ובהתאם לכפירתו המפורטת מיום 15.12.13, אין מחלוקת בנוגע לעצם קיום המפגש בין הנאשם והמתלוננת ביום 27.3.12 בלילה, בבית החייל, אך טענתו שהוא לא תקף את א ומ ולא ביצע במתלוננת מעשה מגונה. הנאשם לא טען טענות זוטא ולא טען אליבי.

8. מטעם המאשימה העידו המתלוננת ועדי תביעה נוספים, והוגשו 13 מוצגים; מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד, והוגשו 7 מוצגים.

עדות המתלוננת

מעשה מגונה

9. המתלוננת העידה בפניי, שהאירוע נשוא כתב האישום התרחש ביום הראשון שלה בבית החייל, לשם הגיעה כי **"רציתי לעבור להתגורר שם כדי לעשות את הקורס טבחות מטעם הצבא בכרמל. במקום לנסוע מטבריה לכרמל, יותר קל מבית החייל"** (פרוטוקול מיום 2.2.15, עמ' 20 שורות 19-21). בנוגע להיכרותה עם הנאשם סיפרה, שהיא הכירה אותו רק ביום האירוע, ולא היתה ביניהם כל היכרות מוקדמת, וכדבריה **"סתם עוד חייל שהיה גר שם"** (עמ' 20 שורה 23).

10. המתלוננת סיפרה שתחילתו של האירוע היה בישיבתם המשותפת תחת פרגולה בשטח בית החייל, יחד עם מ, א, מי, הנאשם ובחורה נוספת, שאת שמה מסרה מאוחר יותר - ק, "ישבנו שם כולנו ביחד, צחקנו" (עמ' 22 שורה 28). בהמשך "באיזה שלב קרה מצב שנשארתי איתו לבד בפרגולה, עם הנאשם..." (עמ' 20 שורות 31-32), ואז הנאשם פנה אליה באומרו " .. לא נוח לי ולא טוב לי לשבת פה מפריע לי האור או משהו כזה, בואי נלך לשם. שם זה מאחורי בית החייל מרובע כזה של קירות, חול ואבנים באמצע וחשוך שם" (מעמ' 20 שורה 32 עד עמ' 21 שורה 2). המתלוננת תיארה כי בשלב זה לא חששה מן הנאשם, שהרי " ... תכלס לפני זה ישבנו כולנו וצחקנו, אמרתי זה עוד בן אדם, למי זה מפריע" (עמ' 21 שורות 3-4).

11. המשך השתלשלות העניינים תוארו ע"י המתלוננת (עמ' 21 שורות 10-21):

"ת. הוא תפס אותי, הצמיד אותי לקיר, ממש תפס אותי, התחיל לנשק אותי, לא נתן לי להתנגד. חשוב לי לציין שאני ביחסים הרבה זמן, יש לי ילדה בת שנתיים וזה הפחיד אותי, אני לא מסתובבת עם כל אחד. אני התחלתי לצעוק, לבכות שישחרר אותי. הוא איים עליי שאם לא אסתום את הפה הוא ייתן לי כאפה וידפוק לי את הראש בקיר. אני צעקתי ובכיתי כי הוא לא נתן לי להשתחרר. אני רציתי שהוא ישחרר אותי. אמרתי לו די, תפסיק, תשחרר אותי, הוא אמר סליחה, סליחה, אבל הוא עדיין החזיק אותי. איכשהו א שמע צעקות, בא לשם. מתפתח ביניהם עימות, ראיתי שהנאשם הכניס לא כאפה בפנים. מ גם היתה לידי, משכה אותי וברחנו. אני ומ ברחנו מהמקום. מאותו רגע לא ראיתי מה היה ואני לא יודעת מה היה.

ש. בשלב שהוא מצמיד אותך, איפה הוא נגע בך?

ת. הוא הצמיד אותי עם הידיים והרגליים, היה קרוב אליי. צמוד. הוא היה מולי ותפס אותי בכתפיים. הוא היה צמוד אליי לקיר. הוא נישק אותי בכוח בשפתיים. ואז ביקשתי ממנו שיתרחק ממני ושלא יגע בי, התחלתי לבכות..."

12. בנוגע למצבה לאחר האירוע העידה המתלוננת (עמ' 21 שורות 27-31):

"ש. אחרי שנפגשת עם מ והתרחקת ממנו, מה היה מצבך?

ת. אני עדיין בכיתי, הייתי עם מ, רעדתי, והיא משכה אותי ורצנו איתה למקום שהיה פח ואחרי הפח היו קרשים מעץ, משהו שפירקו. שם ישבנו על הרצפה, אני והיא וגם היא היתה בסערת רגשות מטורף שתינו, והיא התקשרה להזמין משטרה. בזמן הזה אני לא יודעת מה היה בין מ, א והנאשם"

13. ב"כ הנאשם טען שיש לבחון בזהירות רבה את גרסת המתלוננת מכיוון שלא היו לה עדים. ב"כ הנאשם ציין כי בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, על מנת להרשיע נאשם על פי עדות יחידה של נפגע בעבירות מין, ביהמ"ש צריך לפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. עוד נטען ע"י הסנגור, שהאירוע שתואר ע"י המתלוננת בהודעתה במשטרה, בסמוך לאחר התרחשותו, הוא אירוע מינורי, שאינו עונה על הגדרת "מעשה מגונה" בכוח או שלא בהסכמה חופשית. ב"כ הנאשם ציין כי

בהודעתה הראשונה במשטרה, מיום 27.3.12, תיארה המתלוננת את האירוע נשוא כתב האישום באופן הבא (נ/6, שורות 9-16):

"הוא תפס אותי בחולצתי בשתי ידיו משך אותי צמוד אליו ונישק אותי בשפתיים ואז הייתי בשוק וניסיתי להשתחרר ממנו ושיעזוב אותי והוא לא רצה לתת לי לצאת מהסמטה הזאת שבה היינו, הוא שם רגליים וידיים שחסמו אותי והתחלתי לבכות וביקשתי ממנו שיתן לי ללכת, והוא לא נתן לי ללכת. באיזשהו שלב הוא התחיל לבקש סליחה ואמרתי לו שאני סולחת תוך כדי שאני בוכה רק כדי שישחרר אותי, בערך כעשר דקות לקח לי עד שהוא שחרר אותי רק שהייתי בהיסטריה ובכיתי ואמרתי לו שאני רוצה להישאר לבד"

14. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם מכחיש כי בינו ובין המתלוננת התקיים מגע בעל אופי מיני כלשהו באותו הערב, ואולם הוסיף וטען, שאם ביהמ"ש יאמין לגרסת המתלוננת, הרי שאין מקום להרשיע את הנאשם בהסתמך על גרסתה זו של המתלוננת. להבנת ב"כ הנאשם את דברי המתלוננת במשטרה, המעשה מסתכם בכך שהנאשם נישק אותה והיא היתה בשוק. היא לא אמרה לו "לא", לא הביעה התנגדות ואפילו לא צעקה, אלא רק לאחר מעשה.

15. אני דוחה מכל וכל את דברי הסנגור - המתלוננת תיארה את מעשי הנאשם בה, הן בפני חוקריה והן בפניי, ולא מצאתי שיש סתירות מהותיות בין השניים. הגיונה של מתלוננת, שהיא קורבן עבירת מין, איננו הגיונו של האדם הבוחן את דבריה בדיעבד, ואין לדקדק דקדוק יתר עם גרסת המתלוננת במשטרה אל מול גרסתה בבית המשפט, אלא יש לבחון אם הסתירות וההבדלים בין שתי הגרסאות הם מהותיים. גרעין תיאור המעשה שתואר ע"י המתלוננת במשטרה ובפניי הוא אותו גרעין, וההבדלים שהסניגור מצביע עליהם אינם מהותיים כלל, כפי שאפרט בהמשך.

16. המתלוננת עשתה עליי רושם מהימן, ולא נותר בלבי ספק, שהיא תיארה את שאירע לה, ללא הגזמה. הסנגור הפנה להבדלים שוליים, כגון האם צעקה ומתי, האם בכתה ומתי, אך לא מצאתי שמדובר בהבדלים שיש בכוחם כדי להשפיע על המהימנות המלאה שנתתי בדברי המתלוננת. בחקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת (עמ' 26 שורות 15-23):

"ש. בשיחה עם הפרקליטה וכך נרשם לי, אמרת לא בכיתי, צעקתי. איך היום את מספרת שבכית וצעקת?

ת. כשדיברתי עם הפרקליטה היא שאלה אותי שאלה אחרת. נשאלתי איך שמעו, משהו עם שמיעה, איך שמעו, ממה שמעו, אמרתי שזה מהצעקות.

ב"כ המאשימה:

אבקש להקריא את המשפט "ובכיתי ואמרתי לו שאני רוצה להישאר ואז כשבכיתי א שמע" בשלב הזה העדה עצרה במהלך ההכנה לעדות כאן בבית המשפט ותיקנה "לא בכיתי, צעקתי". כשהכוונה לא לשלול את הבכי אלא להבהיר את היכולת של א לשמוע"

עמ' 26 שורות 29-31:

**"ש. מדוע לא אמרת לפרקליטה בכיתי צעקתי.
ת. זה מה שאני אמרתי לפני 3 שנים וזה היה המצב בו הייתי. תשים תסריט איך אדם
בוכה בשקט או בוכה וצועק"**

עמ' 26 שורה 32 עד עמ' 27 שורה 2:

**"ש. באיזה עוצמה זה היה?
ת. באותה עוצמה שאני מדברת איתך כרגע (מדברת בקול רם). אני לא יכולה לשחזר
בדיוק 3 שנים אחורה ולהדגים לך איך בכיתי ואיך צעקתי"**

17.מי שעוברת טראומה מינית, עם או בלי אלימות, יכולה לסבור שהיא צעקה ובכתה, גם אם אדם הצופה באירוע מן הצד מתרשם שהבכי והצעקות היו בשקט, שהרי מבחינתה של המתלוננת מדובר באירוע טרגי, שנעשה בה בניגוד לרצונה, והצעקות והבכי של אישה שעוברת טראומה מעין זו, אינם הצעקות והבכי של אדם היושב לו בבית או במשרד. אינני מוצא שיש סתירה מהותית בין דבריה בפניי לדבריה בפני חוקריה. כך גם בנוגע להתנגדותה למעשי הנאשם, לעיתוי הגעתו של א למקום בו היו המתלוננת והנאשם, להתנהגות הנאשם בערב האירוע - מדובר בהבדלים בלתי מהותיים, שההסבר שלהם הוא בטרומה שעברה המתלוננת, ואשר השפיעו על הגיונה ועל תיאורה את האירועים שחוותה.

18.המתלוננת סירבה לערוך עימות עם הנאשם, והסנגור מבקש לראות בכך כהתחמקות המתלוננת בשל החשש לשקר בפני החוקרת ובפני הנאשם - אני דוחה טיעון זה, ומקבל את דברי המתלוננת בנוגע לסירובה לעבור עימות מול האדם שפגע בה. תחילה המתלוננת הגיעה פעמיים לעריכת עימות, אך הנאשם התחמק בתואנות שונות ולא הופיע (ת/2, ת/4), ובהמשך היא סירבה לעימות בשל חששה מהנאשם ובשל היותה בהיריון. לפי המסמך ת/1 **"התקשרתי למתלוננת ... והזכרתי לה לגבי העימות גם כן, המתלוננת מסרה כי אינה רוצה לקיים את העימות, שאלתי אותה אם היא בטוחה השיבה בחיוב"**. הסנגור ביקש לקבוע, שמאחר והמתלוננת לא ציינה בשיחתה עם הפרקליטה שלא הגיעה בשל פחדה מהנאשם, הרי שזה מעיד על כך שהיא לא פחדה - אין בידי לקבל טיעון זה, שהרי מבחינת המתלוננת כל האירוע שפקד אותה הוא אירוע מפחיד וטראומטי, ומובן מאליו שהיא פוחדת מהנאשם, ואי ציון הדבר בפני הפרקליטה, וציונו בפניי, אינו מעיד על אי-קיום פחד, אלא על קיומו של פחד מההשפעה של שחזור הטרומה עליה. אני מקבל את דבריה בפניי, וקובע שהיא אכן נמנעה מלהגיע לעימות בשל פחדה מהנאשם, ולא מחששה מתלונת שווא שהגישה, כדברי הסנגור. כך השיבה המתלוננת בחקירתה הנגדית (מעמ' 22 שורה 22 עד עמ' 23 שורה 8):

**"ש. בעניין העימות - אמרת שפחדת לערוך עימות. מדוע זה לא עלה בשיחה עם
החוקרת? מדוע לא אמרת לה שאת פוחדת?
ת. לא אמרתי לה כי הרגשתי שאני יכולה. אחרי שיחות עם בני המשפחה והבית,
מן הסתם אני לא לבד בעולם, החלטתי שאני לא רוצה ושאני לא אגיע ככה**

לעמוד מולו.

ש. החוקרת דיברה איתך ביום 26.6.12 ואמרת לה שאת לא יכולה לבוא כי את שומרת על אחיך הקטן. ביום 11.6.12 שוחחה איתך שוב החוקרת מרים חגי ומסרת לה שאת לא יכולה כי למחרת את משתחררת וביום רביעי יש לך לימודים. אני אומר לך שיש כמה מזכרים שמזמנים אותך לעימות ואת לא מציינת את הפחד להגיע.

ת. בתאריכים האלה של חודש יוני הייתי בהיריון, הבת שלי בת שנתיים. יכול להיות שחיפשתי סיבות, השתחררתי כי הייתי בהיריון, זה היה לקראת הסוף שהייתי בהיריון. אני לא צריכה להגיד לכולם שאני בהיריון.

...

ש. מדוע היום את אומרת שאת פחדת, שאת היית בהיריון? מדוע לא אמרת את זה לחוקרת?

ת. זה לא נראה לך שאני מחפשת סיבות בגלל פחד.

ש. מדוע היום אין לך פחד?

ת. כי היום אני לא בהיריון, יש לי גב, היום לא מעניין אותי מה יכול להיות אחרי זה, לא כמו שלוש שנים אחורה. היום זה לא אותו דבר. היום אני לא לבד פה. אם הייתי באה לבד בלי כל האנשים יכול להיות שלא הייתי באה"

19. לאחר האירוע עם הנאשם לא שבה המתלוננת לבית החייל (עמ' 30 שורות 11-13), ועזיבת המתלוננת באותו היום מחזקת את גרסתה בדבר קיומו של אירוע שהביא לשינוי תכניתה המקורית.

20. בחקירתה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם בפני המתלוננת את האפשרות שקיימה מגע מיני רצוני, כלשהו, בהסכמה, עם הנאשם, ומתוך חשש שבן זוגה, או מישהו אחר, יחשוף את המעשים, טענה שהמדובר במגע בכפייה. לחלופין, טען שהתלוננה נגד הנאשם בשל היותה נסערת כלפיו, שעה שראתה את חבריה א ומ פצועים, וסברה כי הנאשם גרם זאת. המתלוננת נשאלה בעניין זה בחקירתה הנגדית (מעמ' 24 שורה 24 עד עמ' 25 שורה 12):

"ש. יכול להיות ששמת עליו יד, ליטפת אותו?

ת. לא

ש. את זוכרת מה אמרת לו?

ת. לא

ש. יכול להיות שבגלל יום הניסיון והרצון שלך להישאר שם, ניסית להתחיל איתו קשר רומנטי ידידותי?

ת. לא. אני בקשר 10 שנים אוטוטו. יש לי ילדה. אני בקשר עם אותו בן זוג א ש. לפני כן אמרתי שאני לא בחורה כזו. אני מאד נבהלתי כי הייתי במערכת יחסים מעל 5 שנים מגיל 14.

ש. אז אולי הסיפור של המעשים שלך מרצון נועדו למנוע את המבוכה בכך שיש לך זוגיות וחלילה ידעו מה עשית עם הנאשם?

ת. אני לא עשיתי פה שום דבר. אני לא תקפתי אותו, הוא תקף אותי. הוא נישק אותי ולא אני אותו. אני לא נישקתי אותו. אתה רוצה להגיד לי שאני איזה לא יודעת, אתה

יודע בדיוק את ההגדרה. בגלל שיש לי זוגיות, אני איזה זונה? שאני נותנת לכל אחד להתקרב אליי?
ש. הרבה מקרי אונס וטענות אונס באו לעולם על זה שאבא גילה על הבת שלו, שמישהו גילה שהבת שלו עשתה משהו.
ת. מניסיוני, אני עם בן אדם אחד בחיים שלי קיימתי יחסי מין עד היום. אם יש לך דרכים תבדוק את זה. בתולה לא הייתי אז"

21. ב"כ הנאשם טען, כאמור, שהמתלוננת הגישה את תלונתה, בין היתר, מחששה שמא בן זוגה או אחרים יחשפו את מעשיה - אילו היתה טענה נכונה, אזי מדוע שהמתלוננת תגיב באופן שהגיבה, ותביא למעשה לחשיפת המגע בינה ובין הנאשם, שעה שרצתה להסתיר זאת. מעבר לכך, המתלוננת העידה באופן עקבי ורציף, וברור שתיאוריה משקפים את שאירע עימה. דברי המתלוננת מתחזקים בעדויותיהם של א ו, אליהם אתייחס בהמשך, ואשר היו עדים לחלקו האחרון של האירוע, לזעקותיה ולמצבה הנפשי. המתלוננת לא ניסתה להשחיר את אופיו של הנאשם, ולא הפריזה בתיאור האירוע, ונמנעה מהשלמת פרטים שלא היו בידיעתה: כאשר נשאלה באשר למה ששמע א והשיבה "את זה תשאל אותו כי אני לא רוצה להתערב להם. הוא שמע." (עמ' 26 שורה 26). כך גם כאשר נשאלה מהי העוצמה שבה זעקה לעזרה, והשיבה "אני לא יכולה לשחזר בדיוק 3 שנים אחורה ולהדגים איך בכיתי ואיך צעקתי" (עמ' 27 שורות 1-2). בנוסף, ידעה המתלוננת להפריד בין תיאורים שקלטה בחושיה לבין דברים ששמעה מאחרים: כשנשאלה בחקירתה הנגדית בנוגע לפציעתו של מ, אליה אתייחס בהמשך, אם "יכול להיות שכמה מהדברים שאת מספרת זה משמיעה מאנשים אחרים ולא מדברים שחווית?", השיבה "רק בקשר לאף של בעל של מ. של מ. משהו שמן הסתם אנחנו חברים, וזה מזה אני שומעת" (עמ' 29 שורות 28-29). המתלוננת לא הפריזה בתיאורים ולא ניסתה להציג את האירוע כחמור יותר ממה שהיה: כאשר נשאלה האם היו לה סימנים מאחיזת הנאשם, שללה זאת - "ש. היו לך סימנים מהאחיזה הזו? ת. לא. הוא רק איים עליי. אני לא זוכרת אז כנראה שלא היה. ש. בדקת במקום שבו אחז בך אם היו סימנים? ת. לא היו לי חבלות. ש. אז בדקת? ת. לא היו סימנים" (עמ' 27 שורות 27-30). גם בחקירתה במשטרה, כאשר נשאלה אם הנאשם נגע באיברים נוספים בגופה, הבהירה כי נגע "ביד, ברגל בכתף" על מנת לקרבה אליו (נ/6, שורות 23-24).

22. למתלוננת אין כל מניע להפליל את הנאשם, וגם הנאשם לא העלה כל הסבר מניח את הדעת למניע כלשהו להפללת שווא. בין המתלוננת לנאשם לא היתה כל היכרות מוקדמת, לפני האירוע המדובר, והקשר בין השניים מתמצה ביום האירוע.

23. בנוגע ליסוד הנפשי הנדרש בעבירת המין המיוחסת לנאשם - מהות המעשים המיוחסים לנאשם מלמדים על קיומו של היסוד הנפשי: הנאשם לא סתר חזקה זו, ולא טען כי למגע שיוחס לו היתה משמעות שונה ולא מינית, אלא הכחיש את המגע עצמו. משקיבלתי את דברי המתלוננת כמהימנים, הרי שברור שהסיטואציה שתוארה על-ידה היא סיטואציה מינית, לפיה הנאשם ביצע בה מעשים מיניים שהתגבשו לעבירה של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח.

התקיפה הראשונה

24.ב"כ הנאשם הצביע על סתירות בנוגע לשאלה האם המתלוננת ראתה או לא ראתה מכות. לדבריו, המתלוננת מסרה תשובות שונות, ונראה כי ניסתה לסייע לחברה אור בתלונתו, מה שהוביל, לטענתו, להסתבכותה בגרסאות שונות. בהודעתה הראשונה במשטרה, סיפרה המתלוננת **"ואז התחיל ביניהם ויכוח ואני ברחתי משם ולא ראיתי את המכות ..."** (נ/6 שורות 17-18). בהודעתה השנייה, מיום 8.5.12, שהוגשה וסומנה נ/7, כשנשאלה האם ראתה את הנאשם תוקף את א, השיבה ש **"כן, זה היה בשלב שבו צעקתי תן לי ללכת תוך כדי שאני בוכה, כי סלים פשוט חסם אותי עם ידיו צמוד לקיר ולא אפשר לי ללכת ואז בשלב הזה א הגיע יחד עם חברה שלי מ והוא פשוט הזיז את סלים ממני ובשלב הזה סלים נתן לו כאפה לפנים"** (נ/7 שורות 3-5).

אינני מקבל טיעונו זה של ב"כ הנאשם בנוגע לכך שהמתלוננת לא ראתה את המכות שהנאשם נתן לא - בחקירת הנגדית הסבירה המתלוננת את דבריה, באומרה (עמ' 28 שורות 1-30):

"ש. את אומרת באותה הודעה שלך ביום 27.3 בשורות 17-18 "א רצה להתערב ... ואני ברחתי משם ולא ראיתי את המכות". איך סיפרת שראית כאפה שנתן לו בפנים?

ת. את המכות, היה להם מכות אחרי זה. היה ביניהם מכות.

ש. איך את יודעת אם אמרת שלא ראית?

ת. כי הלכתי עם א אחרי זה לרמב"ם שהוא מדמם. לא ראיתי את המכות.

ש. אז את מסיקה מסקנה?

ת. לא ראיתי את המכות. הכאפה זה לא המכות שאני מדברת עליהם. מכאפה שיניים וגבה לא יישבר.

ש. מדוע בהודעה אמרת שלא ראית מכות וברחת.

ת. נכון. לא ראיתי.

ש. אז מדוע את אומרת שראית כאפה ומדוע את מסיקה מסקנה שהנאשם תקף אותו?

ת. ... לא ראיתי את המכות. ממה אחרי זה הבן אדם בא מדמם, אני לא יודעת. אפשר לקרוא לזה מסקנה. ...אני לא ראיתי את המכות, ראיתי אותו מדמם אחרי זה, כן הייתה את הכאפה שברגע שא בא אליו מאחורה לא יודעת בדיוק מה היה, הנאשם הסתובב והביא לו כאפה ובאותו זמן אני ומ רצנו משם. מה היה אחרי זה אני לא יודעת.

ש. אני אומר לך שאת חושבת שכאפה לא נחשבת מכות. נחקרת חודשיים אחרי האירוע, היום 8.5. נשאלת אם ראית את סלים תוקף את א ואמרת שכן ופירטת בעדותך בשורה 2-5. הבנת שמדובר ברכיב של מכות. מדוע לא ציינת זאת בהודעה הראשונה מיום 27.3? היית צריכה חודשיים כדי לומר שאור קיבל מכות?

ת. אני שוב חוזרת על אותו דבר ... שזה היה טרי רק בהתחלה שחקרו אותי בפעם ראשונה וזה היה טרי, אני לא בדיוק יודעת מה אני ואיך אני אמרתי. שאלו אותי ואני עניתי .. לא שאלו אותי אז לא עניתי.

ש. היתה הודעה נוספת שניסית לתקן כל מיני דברים ולהתאים אותם לגרסה של א?

ת. זה לא נקרא לתקן, זה נקרא הפצע קצת נסגר. .. זה כמו שפצע נסגר, זה לא טרי מהיום להיום, כבר זמן, קצת התאוששתי ואפשר להתחיל לדבר. ..."

25. המתלוננת סיפקה את ההסבר, ואני מקבל את דבריה, וקובע שאין מדובר בסתירה, אלא בסגנון דיבור, ואני לוקח בחשבון שהדוברת היא זו אשר עברה את הטראומה המינית באותו אירוע. אני דוחה את טיעונו של הסניגור, שהמתלוננת התאימה את עדותה לאלה של חבריה, שהרי א ומ טענו שהמתלוננת הייתה עדה לחלק מהאירועים, והמתלוננת עצמה לא אישרה זאת - אילו רצתה להתאים את עדותה לאחרים, הייתה מאשרת את מה שאמרו, ומחזקת בכך את הראיות כנגד הנאשם - וכך היא נשאלה והשיבה בפניי (עמ' 31 שורות 19-28):

"ש. אני אומר לך שאת למעשה תיאמת את ההודעה השנייה שלך בהתאם לגרסה של א. א מספר שקיבל מכות מהנאשם. בהודעה ראשונה אמרת שלא קיבל מכות. בהודעה השנייה מסרת שראית כאפה. בהודעה ראשונה סיפרת שבכית ולא צעקת וכדי לתת סיכוי שאור ישמע את הבכי אמרת היום שגם צעקת. ת. אין לי מה להגיד. זה מצחיק. ש. למה זה מצחיק אם לא אמרת שצעקת והיום את מספרת שצעקת, אם אמרת שלא ראית מכות ואחרי זה כן ראית מכות? ת. כי אתה הולך על אותו נושא מסביב. אתה מחפש שאגיד משהו אחר ואני אגיד שוב פעם את אותן תשובות על אותן שאלות שחזרתי על זה כמה פעמים. מאוד הגיוני הבדל בין הגרסה הראשונה לשנייה שלי"

26. המתלוננת עשתה עליו, כאמור, רושם מהימן, ואני מקבל את הסבריה בנוגע להבדלים שמצא הסניגור בדבריה, וקובע שמדובר בהבדלים שאינם מגיעים לרמה של סתירות מהותיות, ואין להבדלים אלה כל השפעה על המהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלוננת.

התקיפה השלישית

27. המתלוננת תיארה, שלאחר תקיפתה המינית ולאחר תקיפת אור הראשונה, המתינו היא ומ להגעת המשטרה, ואז א הגיע "כולו מדם, היה לו קפוצ'ון מדמם ... היה לו דם על הפנים ... היינו איתו ברמב"ם, היו לו תפרים ואני הורדתי לו אותם אחרי שבועיים" (עמ' 22 שורות 1-4).

28. המתלוננת איננה מספרת על אירוע התקיפה השלישית, למרות שא טען שהיא הייתה עדה להם. יש לבחון גרסת מתלוננת, שעברה טראומה מינית, בהיגיון שונה מזה של אלה הבוחנים את דבריה בדיעבד, הדנים בדבריה במהלך ניהול ההליך כנגד הפוגע. אין לצפות מנפגעות עבירות מין להיות כמעין מכשיר הקלטה והסרטה, שיתארו את האירועים שפקדו אותם באופן מדויק, אלא יש לבחון אם בעדות המתלוננת ניצב גרעין של אמת, שהוא סיפור ברור ויציב, ושיש בו כדי לתאר את הטראומה שהיתה מנת חלקה, וזאת כפי שנקבע בבית המשפט העליון, בתיק ע"פ 4487/10 גילי נ' מדינת ישראל, (טרם פורסם), וכן בתיק ע"פ

1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (טרם פורסם) ובתיק ע"פ 2921/13 רייטנברג נ' מדינת ישראל (טרם פורסם).

לא מצאתי שהייתה סיבה כלשהי שהמתלוננת תשקר או תסתיר את אירוע האלימות כנגד א, או את העובדה שהייתה עדה לו, והעדר התייחסות המתלוננת לאירוע זה, מגבירה את מהימנותה, ושוללת לחלוטין את טענת הסניגור, לפיה המתלוננת ביקשה לחזק את דברי חבריה.

29. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע, שקיימת סתירה בדברי המתלוננת בנוגע לקיום שיחה עם א - אמנם קיים הבדל בין דברי א לדברי המתלוננת בעניין קיום השיחה ביניהם, ואולם, מדובר בקורבן עבירת מין, שנכנסה למצב נפשי קשה וסוער, ואין לצפות ממנה שתזכור ותשחזר כל פרט שפקד אותה לאחר האירוע הקשה. אינני רואה שיש בעניין זה, או בכל יתר העניינים שהועלו ע"י הסניגור, כדי לקבוע קיום סתירה מהותית כלשהי, ומסקנתי היא, שדבריה אודות אירוע תקיפתה המינית ומתן ה"כאפה" לא, שהגיע לעזרתה, הם אירועי אמת, הניצבים על אדנים יציבים, ואני נותן אמון מלא בדבריה.

עד התביעה א

30. א והנאשם התגוררו יחד בבית החייל, ושלושה ימים לפני האירוע נשוא כתב האישום היו שותפים לחדר. א סיפר כי "באותו ערב ישבנו מחוץ לבית החייל, בכניסה לבית החייל, מ, מ, המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.), חברה של סלים וסלים (הנאשם). לא זוכר מה שם החברה שלו. באיזה שלב שישבנו ביחד, קרה משהו בינו לבין החברה שלו, קצת ידיים, היא לא אהבה את זה והלכה" (עמ' 35, שורות 30-32). בהמשך סיפר שהנאשם "פנה אליי ואל מ ומ וביקש מאיתנו ללכת לחפש אותה והוא לא מרגיש טוב ורוצה לשבת" (עמ' 36 שורות 1-2). לאחר שעשו סיבוב הם חזרו לבית החייל, וכדבריו: (עמ' 36 שורות 3-7):

"... כשהגעתי למדרגות שמעתי צעקות של המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.), זו שהותקפה, די תעזוב אותי, תיתן לי ללכת, בסטרוס, באופן בהול. אני לא יודע למה, אבל האינסטינקט הראשון שלי היה לרוץ לכיוון וכשרצתי לכיוון זה היה בפינה בבית החייל, שהוא היה עם הידיים כלפי הקיר והיא בין הידיים שלו היא צועקת ומתחננת שייתן לה ללכת"

31. א העיד באופן ברור, עקבי, רציף ודבריו השתלבו היטב עם דברי המתלוננת ויתר עדי התביעה. אני נותן אמון מלא בדבריו, ומעדיפם על דברי הנאשם.

32. הסניגור ניסה לשכנע שא לא שמע את צעקות המתלוננת, לא ראה את הנאשם נוגע בגופה, וכאשר הרחיק א את הנאשם מהמתלוננת, הוא זה אשר החל בתקיפתו - אין בידי לקבל תיאורים אלה, שכולם גדושים בחוסר היגיון ואינם משתלבים עם מארג הראיות בנוגע לאירועים שהתרחשו באותו היום. דרישת הסניגור מעדי התביעה, שיתארו את האירועים שהתרחשו באותו היום באופן מדויק וזהה האחד לשני, היא דרישה

שאינה עולה בקנה אחד עם ההבדלים האנושיים שבין אדם לחברו, ועם השפעה וההשלכה השונה של האירועים על כל אחד ואחד, עד כדי שכל אדם רואה את האירועים מנקודת מבטו וראותו הוא. מכלול האירועים שתוארו ע"י המתלוננת ואור תואמים אחד את השני, ואני דוחה את ניסיונו של הסנגור להטיל דופי בדברי א.

33. א תיאר בפניי את אירוע התקיפה הראשונה, באומרו (עמ' 36 שורות 7-10):

"האינסטינקט הראשון שלי היה לקחת לו את היד ולהגיד לו סלים תרגע, למה אנחנו צריכים להיות במצב הזה. הוא הסתובב ונתן לי סטירה לכיוון האוזן וזה הרעיד לי את האוזן וגרם לי לאבד שיווי משקל. אחרי זה הוא הסתובב, הלך לכיוון מ, המתלוננת (בפרוטוקול צוין שם המתלוננת, ז.פ.) הספיקה לברוח ולרוץ"

34. דברי א משתלבים עם דברי המתלוננת, בנוגע לישיבה המשותפת בבית החייל, "המריבה" שהייתה לנאשם עם חברתו, הותרת הנאשם עם המתלוננת לבד, והגעת א אל המתלוננת והנאשם בכדי לחלצה מידיו, ותקיפת א ע"י הנאשם באמצעות "כאפה".

35. בנוגע לתקיפה השלישית (תקיפתו השנייה של א) - א המשיך והעיד (עמ' 36 שורות 10-17):

"עליתי לחדר. הייתי עם סלים בחדר. לקחתי את התיק שלי ואמרתי אני עוזב את החדר הזה אין לי מה לעשות פה, זה הולך להיות ממש גרוע. קיבלתי טלפון מהמתלוננת (בפרוטוקול מצוין שמה, ז.פ.), והמתלוננת (בפרוטוקול מצוין שמה, ז.פ.) ביקשה ממני לרדת לקומה למטה, הייתי בקומה שנייה או שלישית והמגורים של הבנות היו למטה. ... ירדתי למטה למגורי הבנות במסדרון. באתי מכון המדרגות ולא מהמעלית. כשהגעתי היא רצה אליי, חיבקה אותי והתחילה לבכות, המבט שלי התיישר לכיוון המעלית, המעלית נפתחה וסלים יצא אחוז רצח בעיניים, ופשוט הזזתי אותה ימינה, מ היתה לידה, ויד ימין שלו יצאה במגע לכיוון הראש שלי, היד השמאלית שלי עלתה"

36. כשנשאל היכן פגעו המכות בגופו השיב "לכל מקום אפשרי, בוקסים לפני, חניקות, בעיטות. אני נשארתי במצב עמידה וספגתי מכות. באיזה שלב הוא ראה דם, נפתחה לי הגבה אפשר לראות, הוא ראה שזה יותר מידוי, זה היה בערך דקה וחצי, הוא עזב אותי ואמר לי בוא עכשיו תחפש איתי את ק... (עמ' 36 שורות 21-23). א נשאל ע"י הסנגור לסיבת אי-הגשת תלונה על ידו למשטרת ישראל: "יכול להיות שפשוט לא רצית ללכת כי ידעת שגם אתה לא טמנת ידך בצלחת וגם אתה תקפת אותו ועשית כל שיכולת כדי להגן על עצמך וזה כולל תקיפה של הנאשם?" ותשובתו הייתה "הגנתי על עצמי בצורה עצמית. זאת אומרת שתגובה חיצונית לא יצאה ממני. יכולתי להחזיר אבל לא החזרתי. אם היו לך את הצילומים האלה והוידאו שמחקו, יכולת לראות בוודאות שיד אחת שלי לא נגעה בו. יד ימין שלו יצאה ראשונה ושמאל שלי שנייה. (עמ' 39 שורות 4-5).

37. המתלוננת טענה שלא ראתה את אירוע התקיפה השני של א (התקיפה השלישית), הגם שא טען שהיא הייתה לידו וראתה. כפי שכתבתי לעיל, בפרק שדן בעדות המתלוננת, מדובר באירוע שלא היה בזיכרון המתלוננת, והשמטת האירוע נובעת ממצבה הנפשי הקשה של קורבן עבירת מין, ויש בעצם השמטת האירוע ועמידה על כך שאיננה זוכרת אותו - כדי לחזק את מהימנותה, שעה שהיא באה ומעידה רק על אירועים שחוותה, ולא הוסיפה דבר שלא זכרה.

38. בהמשך עדותו בנוגע לאירוע ה"תקיפה השלישית", סיפר א: **"ירדנו למטה. ראיתי שהוא לא שם לב, לקחתי שמאלה והלכתי לכיוון בית החולים בחיפה. תוך שהגעתי לשלושה צמתים מ או המתלוננת (בפרוטוקול מצוין שמה, ז.פ.) התקשרה ואמרה שהמשטרה נמצאת, כי לא עניתי שעה וחצי מהשעה שזה קרה. לא הספקתי עדיין להגיע לבית החולים. ראה אותי נהג מונית בדרך, שאל מה קרה ואמרתי שאני צריך להגיע לבית החולים ואמר אני אקח אותך. אמרתי לו אם אתה יכול להחזיר אותי לבית החייל אני אשלם לך. אמר הכל בסדר אקח אותך. הגעתי למדרגות של בית החייל. הגעתי והיו שוטרים וסלים כבול (עמ' 36 שורות 24-31 ועמ' 37 שורות 6-11).**

39. בנוגע לפציעותיו סיפר א **"רואים בגבה צלקת שקיבלתי ויש לי גם שן שעד היום אני מרגיש"** (עמ' 37 שורה 10). במהלך עדותו הצביע א מספר פעמים על הצלקת שנותרה על הגבה שנפגעה בפניו (למשל, עמ' 39, ש' 29).

40. בנוגע לתיעוד הרפואי, הוגש לעיוני המסמך שסומן 3/ת, ויש במסמך זה כדי לחזק את גרסתו של א ולאשר את החבלות המתוארות בכתב האישום, ובכללן חבלות והמטומות בפנים, בברך ימין, תפירת הגבה בחלקה השמאלי, ורגישות למגע מעל גשר האף, באזור מנדיבילאר ימין ונפיחות באזור פרונטאלי.

41. א עשה עליו, כאמור, רושם מהימן, ואני מקבל את דבריו כדברי אמת, ואלה מתחזקים בדברי האחרים, ובתיעוד הרפואי שהוגש. א לא רצה להגיש תלונה כנגד הנאשם, וכדבריו (עמ' 38, שורות 29-31):

"אני חושב שאנשים שפועלים בצורה כזו, אלימים כלפי אנשים, הם צריכים לטפל בעצמם. לא יודע אם צריכים לקבל עונש. אני לא עומד בהכרח לשים בן אדם בכלא, צריך לתת לו כלים להתמודד עם עצמו. אני לא אמור לתת לו כלים. אני אף פעם לא הייתי בסיטואציה שאני מתלונן במשטרה, מעיד בבית משפט, זה לא נעים"

חוסר רצונו של א להתלונן כנגד הנאשם הביא אותו לספר לשוטר שהגיע למקום האירוע סיפור של נפילה במדרגות, וכדבריו (עמ' 46 שורות 13-24):

"ש. השוטר בר שלום בדוח הפעולה מציין שכאשר ראה אותך פצוע, אמרת לו? ת. שנפלתי במדרגות כי לא רציתי להגיש תלונה במשטרה. ש. אז חיפית על הנאשם?"

ת. חיפיתי על עצמי, לא רציתי להגיש תלונה. אמרתי נפלתי במדרגות ולא קרה לי כלום.

ש. אז שיקרת לשוטר?

ת. וגם אם כן? אני לא מת על שוטרים. השוטר לא שאל אותי יפה מה קרה, הוא עמד ליד הניידת עם ידיים בכיסים ושאל מה קרה לך. אמרתי לא קרה לי כלום, מה קרה לך.

ש. שוטר רוצה לדעת את האמת. סיפרת שנפלתי.

ת. אם אני רוצה להגיד שאני נפלתי במדרגות אני אגיד שאני נפלתי במדרגות ואם ארצה אגיד שנפלתי במקלחת. אני פה אומר את האמת. הוא ניסה לאנוס בחורה. סלים גם ביקש שאני אביא לו מים, השוטר שאל מה קרה ואמרתי נפלתי במדרגות, סלים הסתכל עליי ולא האמין שאני מחפה עליו שהוא הרביץ לי"

42. ב"כ הנאשם טען שהעובדה שא שיקר לשוטר ואמר לו כי הוא נפל במדרגות מטילה בספק את מהימנותו, ושעה שהעז לשקר לשוטר, הוא גם ישקר בבית המשפט. שקריו של א לשוטר, בנוגע לתקיפתו, הוסברו על ידו, ואני מקבל את הסבריו, וקובע שדברי א בפניי הם דברי אמת. שוכנעתי שא ניסה להימנע מסיבוך הנאשם בעבירות שביצע, עד כדי שא היה מוכן בעצמו להסתכן במתן עדות שקר לשוטר. בכך דוחה אני את גרסת ב"כ הנאשם, לפיה מדובר בתיאום עדויות כדי להפיל את הנאשם. דברי א נתמכים בעדויות ובמסמכים, ואני, כאמור, נותן בדבריו אימון מלא. לא מצאתי, שבשקרי א בפני השוטר יש כדי לפגוע במהימנותו בפניי, וזאת משקיבלתי את הסבריו לגרסתו הנ"ל.

עדת התביעה מ

מעשה מגונה

43. מ הינה חברתה של המתלוננת וההיכרות שלה עם הנאשם היתה מבית החייל, שם התגוררה, והיא הכירה אותו כחודש-חודשיים לפני האירוע, "היינו יושבים בחבורות" (עמ' 47 שורה 10).

44. עדה זו התקשתה בזכירת פרטי האירוע, והסבירה בפניי שהיא סובלת מבעיות בזיכרון, בפרט לאחר שילדה, אך בגרעין עדותה חזרה על הדברים שסיפרה במשטרה. בעדותה בפניי תיארה מריה את המפגש שהיה מתחת לפרגולה, את המכות "בצחוק" שנתן הנאשם לזוגתו, דאז, ק, את בריחתה של ק ואת החיפוש שערכו אחריה (עמ' 47 שורות 12-18). בהמשך סיפרה "... חזרנו לבית החייל ופתאום שמעתי את המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.) צועקת ולא הבנתי למה. ראיתי אותה בוכה בהיסטריה. ... שאלתי מה קרה, והיא אמרה שהוא ניסה לנשק אותה בכוח" (עמ' 47 שורות 19-22). בחקירתה החוזרת הבהירה כי אמרתה במשטרה לפיה המתלוננת אמרה לה שהנאשם נישק אותה ולא שניסה לנשק אותה, היא מדויקת יותר, שכן אז זכרה טוב יותר (עמ' 53, שורות 15-17). מ הייתה עדה למצבה הנפשי של המתלוננת ותיארה שהמתלוננת בכתה, רעדה והייתה בהלם (עמ' 48 שורות 24-29):

"ש. איך היתה המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.), מה היה המצב הנפשי שלה חוץ מההיסטוריה?

ת. ... ממה שהספקתי להכיר אותה היא לא אחת שתבוא ותגיד סתם. איך שראיתי אותה זה היה דמעות, והיא פשוט רעדה, כמו פרקינסון. אני יודע לראות מתי בן אדם משקר. ממה שאני זוכרת היא כולה רעדה, בכתה וצעקה.

**ש. תיארת במשטרה שהיא היתה בשוק.
ת. כן, אין עם מי לדבר, היא לא פה. גם יום אחרי היא היתה בהלם"**

45. בנוגע לאירוע התקיפה הראשון, שהתרחש לאחר האירוע המיני, סיפרה העדה כי **"תפסתי אותה לחדר, אמרתי לה שנלך לחדר, שתירגע, ואז א בא, אמר לו תתרחק, תזוז, שמעתי צליל של כאפה"** (עמ' 47 שורות 19-23). הסנגור הצביע על מה שהוא כינה "סתירות בין דברי העדים", ואולם, אני חוזר על שקבעתי לעיל, שאין מדובר בסתירות מהותיות, אלא בהבדלים הנובעים מהסיטואציה הקשה אליה נקלעו המתלוננת וחבריה, ואין בהבדלים אלה כדי לפגוע במהימנותם.

46. מ התייחסה לאירוע המעשים המגונים במתלוננת, באומרה כי **"אני באתי וא בא ממש אחריי. עליתי ראשונה והוא ממש רץ. אני רק זוכרת ששאלתי מה אתה עושה ואז הוא קיבל כאפה"** (עמ' 48 שורות 7-8). בהמשך העידה כי **"כשהסתובבתי ראיתי שסלים נותן לא בוקס"** (עמ' 47 שורות 25-26), וכי **"אני חשבתי שזה בוקס אבל מסתבר שזו כאפה. הייתי בטוחה שזה פעמיים בוקס ואז הוא אמר שהוא נתן לו רק כאפה. א אמר לי. זה היה מזמן כשבאנו לחקירה זה היה אני המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.) וא וכל אחד נכנס בנפרד. חוץ מזה הכל נכון"** (עמ' 48 ש' 21-23).

47. ב"כ הנאשם טען שמכיוון שמ הגיעה עם א והמתלוננת למשטרה, הם תיאמו גרסאות (בעמ' 48 בשורות 22-23), ומ מסרה מה שא אמר לה, ומשכך לא ניתן לסמוך על גרסתה ויש להניח כי לא ראתה דבר ורק ניסתה לסייע בדבריה לא. אני דוחה טיעון זה של הסנגור - במשטרה תיארה העדה כי א הגיע ראשון והזיז את הנאשם, והנאשם היכה בו באגרוף. בהמשך העדות הסבירה העדה שמדובר ב"כאפה" ולא באגרוף. תיאורה של העדה במשטרה היה מדויק יותר מאשר במהלך עדותה בביהמ"ש, כאשר היא בעצמה העידה שהיה לה קושי לזכור, והעדה עצמה העידה, כי במועד החקירה במשטרה זכרה את הדברים טוב יותר, מאשר במהלך עדותה בבית המשפט, כשנתיים לאחר המקרה וכשהיא אחרי לידה (עמ' 49 שורות 22-23). אני מעדיף את דברי העדה בחקירתה המשטרתית, על דבריה בפניי בעניין זה.

48. בנוגע לתקיפה השלישית אמרה העדה **"הלכנו לחדר והיא מתקשרת לא, א לא עונה. אחרי זה היא אמרה תבוא למסדרון וא בא, יצאתי איתם, ואני רואה את א יוצא מהכניסות וסלים בא מהמעלית, ואחרי זה א אומר לי "תלכו" אז ברחנו, וכשהסתובבתי ראיתי שסלים נותן לא בוקס. לא ראיתי איפה אבל כבר ראיתי דם אצל א. ראיתי שהוא נותן לו בוקס באזור הפנים, אני גם זוכרת שא ניסה להגן על עצמו"** (עמ' 47 שורות 22-27). בהמשך מ תיארה כי **"אני זוכרת שא בא היא רצה וחיבקה אותו, וכשהוא ראה את הדלת נפתחת, אז הוא אמר תזוזו והתחלנו לרוץ. ישבנו בשקט. אני זוכרת**

שסלים צעק מ ק. ואני ניסיתי להרגיעה אותה כי היא התנשפה ושומעים אותה" (עמ' 49 שורות 1-3). העדה סיפרה עוד "רצנו, התחבאנו, ואחרי זה אני התקשרתי למשטרה, אמרתי להם בבקשה תשלחו ניידת, מישהו מתפרע" (עמ' 47 שורות 27-28).

49. בנוגע לתקיפה השנייה, שהיא תקיפתו של מ: מ תיארה כי "כשהגיעה הניידת יצאתי ואני רואה את מ כולו דם" (עמ' 47 שורות 29-30). בהמשך אמרה כי לא היתה עדה לתקיפתו של מ, כיום בעלה, ע"י הנאשם (עמ' 49 שורות 4-5).

50. בחנתי בזהירות הנדרשת את עדותה של מ, והמשקל שאני נותן לעדות זו אינו מלא, על כן אני רואה בעדותה כעדות מחזקת ליתר הראיות, ולא כעדות עיקרית, ומסקנותיי לא יתבססו על דברי עדה זו בלבד, אלא על מרקם הראיות בתיק. בנוגע למהימנות העדה - אני נותן אימון בדבריה, על אף שבנוגע לחלקם העדפתי את שאמרה במשטרה על פני הדברים שאמרה בפניי. דברי מ השתלבו עם עדויות המתלוננת, א וק, ולא מצאתי שיש בדבריה כדי לפגוע במהימנות שאני נותן בדברי יתר העדים, ואין בעדותה כדי לעורר ספק כלשהו במרקם הראיות שבפניי.

עדת התביעה ק

51. ק היתה במועד ביצוע העבירות חברתו של הנאשם, ולדבריה "היינו מתקוטטים בצחוק. מכות בצחוק. לפעמים אני הייתי בוכה מזה לא כי זה כאב אלא כי זה מעצבן. לא מכות" (עמ' 54 שורות 24-29). בהמשך עדותה טענה "התעצבנתי בגלל ההתקוטטויות ואמרתי שאני רוצה ללכת, עשיתי סיבוב של כל בית החייל, ולידו יש מקום שאפשר לעלות על הגג ואתה ממש צופה על הלובי. לא רציתי לחזור. נעמדתי על הגג וצפיתי בכל המתרחש. שמעתי שהוא צורח את השם שלי ולא רציתי לחזור. אחרי זה ראיתי מכונית משטרה ואז חזרתי לראות מה קרה שם. ש. ראית אם הוא נשאר שם עם המתלוננת? ת. כשצפיתי מהגג ראיתי שני אנשים, לא יודעת לזהות בפנים, אבל לא היה את כל החבורה. היה שם גבר בוודאות" (עמ' 55 שורות 3-12).

52. ב"כ הנאשם טען כי ישנן סתירות בין הגרסה של ק לבין גרסאות של מעורבים אחרים - לדבריו, ק טענה כי א הלך איתה ועם הנאשם לקנות את הוודקה - "אני לא שתיתי, אני רק הלכתי לקנות בקבוק וודקה יחד עם סלים וא" (ת/5 שורה 24), כאשר לטענת ב"כ הנאשם הדבר עומד בניגוד לטענתו של א, שטען "ש. מדוע ק אומרת שהלכתי יחד איתה לקנות וודקה. ת. ... אני אישית לא ראיתי וודקה ולא שתיתי" (עמ' 39 שורות 20-22), ובהמשך אמר "... יכול להיות שהם שתו יחד, אני עצמי לא שתיתי ולא ראיתי אלכוהול" (עמ' 40 שורות 1, 10). בחקירתה הנגדית ק נשאלה "ש. מי ישב אתכם ביחד כאשר חזרתם עם הוודקה? ת. אני זוכרת שמ הייתה, א, סלים, אני, מ אני לא זוכרת אם היה. ... ש. מי שתה וודקה? ת. לא כולם. אני לא זוכרת. ש. מה אם אני אומר לך שמ וסלים טוענים שכולם שתו? ת. אין לי מה להגיד כי אני לא זוכרת. ש. מישהו היה שיכור? ת. אני זוכרת בוודאות שסלים היה שיכור" (עמ' 54 שורות 13-21).

53. אמנם קיים הבדל בין גרסת ק לגרסת א בעניין קניית הוודקה, אך אין מדובר בהבדל מהותי היורד לשורשו של עניין. ק מחזקת את דברי המתלוננת ויתר עדי התביעה, שהיא יושבת יחד איתם, ובשלב מסוים "התקוטטה" עם הנאשם, ועזבה את המקום. עדותה מחזקת את עדות יתר עדי התביעה, בעניין ישיבת כולם יחד, ועזיבת ק, ולאחר מכן עזיבת האחרים לחפש אחריה, למעט הנאשם והמתלוננת.

54. עדה זו לא נמנית על מעגל חבריה של המתלוננת, אלא של הנאשם, והיא תיאררה בהודעתה במשטרה את מצבה הנפשי של המתלוננת באותו הערב: **"שאלתי את מ מה קרה, המתלוננת"** (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.). **היתה לידה בוכה...** (ת/5, עמ' 1, שורה 12). אמנם המתלוננת לא סיפרה לק על האירוע, כפי שאמרה בעדותה בפניי (55 שורות 15-18):

"ש. ניסית לדבר עם המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.) לאחר האירוע ושאלת

מה קרה?

ת. כן

ש. היא לא סיפרה מה שקרה בינה לבין סלים?

ת. לא"

אך תיאור בכיה של המתלוננת, על רקע האירועים שפקדו אותה, ושעה שנתתי אימון בדבריה, מחזק את הטיעון שמצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירועים נובע מהאירועים שפקדו אותה, ולא בשל ההתקוטטות שבין הנאשם לא ומ, כדברי הסנגור. ק לא נכחה באירועים שפקדו את המתלוננת, אך אני רואה בעדותה כחיזוק לנסיבות שקדמו לאירועים, וכחיזוק למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירועים, ואני נותן אימון בדברי ק בעניינים הנ"ל, וזאת מבלי להתעלם מההבדלים בין גרסתה לגרסת א בנוגע לקניית הוודקה.

עד התביעה מ

55. מ כיום הוא בן זוגה של מ, שהעידה גם היא כעדת תביעה. באותו הערב הוא ישב עם המתלוננת, מ, א, ק והנאשם. בעדותו סיפר בנוגע לאירוע ש **"היה שם בלגן. אני לא כל כך זוכר מה היה שם כי הייתי שיכור, שתיתי באותו יום"** (עמ' 57 שורה 21), אך יחד עם זאת סיפר בעדותו בפניי כי קודם לשיבתם בלובי **"שתינו. לא זוכר מי הביא את הוודקה. היה קצת מתחמם העניינים, אני וסלים קצת הסתכסכנו, בגלל שבהתחלה ישבנו בחדר שלי וביקשתי מכולם שיצאו כי ראיתי שמתחמם העניינים ולא רציתי בלגן. רציתי למנוע את זה. לא היה מגע בידיים, רק במילים. לשאלה איך רבנו, אני משיב שרבנו בקללות, זה היה בחדר. אחרי זה ירדנו למטה ללובי ..."** (עמ' 58 שורות 1-4). העד אישר שבסוף האירוע הוא נמצא פצוע, וכשנשאל כיצד הגיע למצב שהוא פצוע, השיב **"אני זוכר שסלים רצה לריב איתי וזה, לא זוכר בדיוק מה היה שם, יכול להיות שרבנו ויכול להיות שלא. ש. יכול להיות שרבת עם מישהו אחר באותו ערב? ת. לא"** (עמ' 58 שורות 10-14).

56. הודעתו של מ במשטרה מיום 27.3.12 הוגשה בהסכמה, וסומנה ת/6. ב"כ הנאשם הפנה לדברי מ באותה הודעה, לפיהם **"... אני רבתי עם בן אדם שלא מוכר לי בן 22 שתקף אותי פיזית ואחר כך הגיעה**

משטרה. שאלה: למה הבן אדם תקף אותך? תשובה: היינו שיכורים לא זכור לי על מה התווכחנו התחלנו לדחוף אחד את השני וזה עבר למכות" (ת/6 שורות 9-5). בחקירתו הראשית בפניי נשאל בעניין זה (עמ' 58 שורות 32-30):

"ש. בהודעתך במשטרה תיארת ספציפית מישהו שהיכה אותך. אז ידעת מי היכה אותך?

ת. תיארתי כי ככה זכרתי את זה באותו רגע. מה היה שם במאה אחוז אני לא יודע. הייתי שיכור. יכול להיות שנפלתי, יכול להיות שרבתי, אני לא רוצה להגיד סתם"

בהמשך אמר (מעמ' 59 שורה 31 עד עמ' 60 שורה 2):

"ש. יש לך הסבר מדוע לא אמרת שנפלתי? בהודעה מופיע ויכוח ומכות. לא מופיע שנפלתי.

ת. אני אמרתי משהו אחד והוא לחץ עליי ואמר תגיד את האמת, איזה אמת? לשאלת בית המשפט אם הנאשם תקף אותי, אני משיב שלא"

57. השוטר יהודה בר שלום כתב דו"ח פעולה הנושא תאריך 27.3.12, שהוגש וסומן ת/10, שם נכתב שהנאשם "... אמר שהוא לא מפחד מאף אחד ומי שמקלל את אמא שלו ישלם על כך והוא לא מפחד להיעצר ואף הושיט את ידיו אליי ואמר שאם אני רוצה לעצור אותו אין לו בעיה, בסוף התרצה והודה כי הוא זה שתקף את החייל ששמו מ ותקף חייל נוסף בשם א וא ברח ..."

58. מ לא הפליל את הנאשם בתקיפתו, ועל אף שהנאשם טען בפני השוטר שהוא זה אשר תקף את מ, עדיין נותר בלבי ספק שמא מ הותקף ע"י הנאשם, שהרי השוטר כותב שהנאשם בסוף "התרצה והודה כי הוא זה שתקף את החייל ששמו מ", וייתכן שהנאשם אמר את הדברים בלהט דיבורו עם החוקר שאם ברצונו לעצור אותו אז שיעשה כן, ואף הושיט לו את ידיו - הנאשם כפר בתקיפת מ, הן בחקירתו במשטרה והן בפניי. בהמשך הכרעת דין זו אדון בטענות הסנגור בנוגע למחדלי חקירה, ואני מקבל את הטענות בדבר פסילת הודאת הנאשם בפני השוטר, בשל אי-אזהרתו בטרם מתן האמירות המפלילות.

59. מ נשאל, בחקירתו במשטרה, בנוגע לזהות האדם שעמו הוא רב, ותשובתו הייתה שהוא אינו מכיר אותו ואינו יודע את פרטיו (ת/6 שורות 18-16). מ מסר תיאור של התוקף "כבן 22, רזה שיער קצר צבע שחור.. בעל מבטא ישראלי, גובהו כ-1.60 קצת יותר. אני לא בטוח בגובה. (ת/6 שורות 21-20) - תיאור שאינו מתאים לנאשם.

60. מ נשאל בחקירתו במשטרה אם היו עדים לאירוע, והוא ציין את שמו של מ שאחראי על בית החייל, ולא ציין שהיו עדים נוספים (ת/6 שורה 23), ואותו מ לא נחקר ע"י המשטרה - ואני רואה בכך בבחינת מחדל חקירתי.

61. סוף דבר - נותר בלבי ספק אם אכן הנאשם תקף את מ, על כן הנני מזכה אותו מתקיפת מ, ומהעבירה שיוחסה לו בעניין זה, חבלה חמורה, וזאת מחמת הספק.

עדות הנאשם

62. הנאשם סיפר שבאותה התקופה הוא היה חייל בודד בבית החייל מכיוון שההורים שלו גרושים וכל הזמן היה בפנימיות, והוא הכחיש את ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בחקירתו במשטרה מיום 27.3.12, שסומנה ת/11, טען הנאשם **"לא זוכר כלום ואני שתוי"** (ת/11, עמ' 1 שורה 6), אך במהלך אותה חקירה הוא ידע לתאר פרטים, כגון: סוג השתייה ששתה היה "וודקה" (ת/11, שורה 8), כמות השתייה שלו הייתה שני בקבוקי פינלנדיה - (שורה 10), שעת תחילת השתייה הייתה שמונה וחצי (ת/11, שורה 12) ופרטים נוספים. לעומת זאת, כאשר נשאל שאלות שלא היה מעוניין לתת להן מענה, השיב במילים "לא זוכר", ואפילו את שמה של חברתו טען שאינו זוכר (ת/11, שורות 27-28). על אף כל הנ"ל, כאשר הוטחה בפני הנאשם גרסת המתלוננת נגדו הוא ידע להשיב: **"היא טוענת כי אחרי שירדתם למטה בסמטה ותפסת אותה מהחולצה בכוח ונישקת אותה מנעת ממנה לעלות והמשכת להשתמש בכוח והחזקת בה .."**, ותשובתו: **"זה לא קרה השוטרים היו שם אם הייתי תופס בכוח היה אמור להיות לה סימנים והיא טוענת שאני תפסתי אותה מהחולצה בכוח?"** (ת/11 שורות 37-38).

63. בנוגע לתקיפת א הראשונה טען הנאשם **"אני לא זוכר דבר כזה"** (ת/11, עמ' 3 שורות 58-60), ובנוגע לתקיפת א השנייה טען **"לא היה דבר כזה"** (ת/11 שורות 68-71).

64. גרסת הנאשם במשטרה היתה מגמתית ומניפולטיבית, וניכר שעל אף ששתה שתייה חריפה, עדיין ידע להשיב לשאלות, כאשר רצה בכך, וידע לבחור מתי להשיב ומתי להתחמק ממתן תשובה.

65. בעדותו בפני ידע הנאשם למסור פרטים בנוגע לאותו ערב (עמ' 70 שורות 14-22):

"הלכה מ וא מאותו מקום, ... נשאר שם מ והמתלוננת, (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.). ... באה אליי המתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.) ושאלה למה אני עצבני ומה כל העצבים האלה ... הגיעה אליי כבר מפוחדת כזאת. ... באותו זמן רציתי להיפטר ממנה כמה שיותר מהר, שמתי את הידיים שלי על הכתפיים שלה, אמרתי לה תשמעי יש סיפור עם אחותי וזה מה שמעצבן אותי ואני לא רוצה שאף אחד יתקרב אליי. בדיוק חזרו א ומ. בצורה שהסברתי את זה למתלוננת (בפרוטוקול צוין שמה, ז.פ.). הסברתי בצעקות. אז התחילה להגיד לי מה אני אשמה ... בא אליי א בריצה ודחף אותי"

ובהמשך אמר הנאשם **"באתי והזזתי את היד, לא הזזתי את היד, הזזתי את א ממני כי הוא בא בריצה ודחף אותי. אז התחממו העניינים ביני לבין א, אבל לא היו מכות שם"**. (עמ' 70, ש' 22-24).

66. הנאשם עומת בבית המשפט עם דברי עדי התביעה (עמ' 74, שורות 17-3):

"ש. היו פה כמה עדים. כולם הסבירו שעמדתם בנקודה מסוימת ומשם בדרך לא ברור עברתם למקום אחר שאתה משום מה שכחת שהגעתם לשם שזה לא באזור הרחבה הפתוחה, אלא בפינה מבודדת. הייתם שם?
ת. אני לא יודע על מה את מדברת
ש. כל הזמן הייתם ברחבה הפתוחה?
ת. כן
ש. מעולם לא עברם לשום מקום?
ת. אני לא עברתי לשם בשום פנים ואופן.
ש. לא מצאו אתכם במקום אחר? כשא ומ תיארו שמצאו אתכם בפינה אחרת חשוכה בצד, כשהם חזרו מהסיבוב, הם שיקרו וזה לא קרה?
ת. הם הלכו לחפש את ק. הייתי בכניסה איפה שבית החייל יושב מול. לשאלת בית המשפט האם כאשר האחרים חזרו מלחפש את ק, מצאו אותי באותו מקום שבו הייתי כאשר עזבו אותי, אני משיב שכן.
ש. וכשהם אומרים שמצאו אותך במקום אחר הם משקרים?
ת. כן"

67. בחקירת הנאשם במשטרה, ת/11, נשאל **"האם ישבתם ברחבה של בית החייל סמוך לשעה 00:20 אתה והיא לבד?"** ותשובתו הייתה **"לא שם שתינו"** (ת/11, שורה 20) - בפניי הוא טען שלא שינה את מיקומו, והוא לא ידע להסביר את פשר תשובתו הנ"ל, ממנה עולה שהנאשם שהה בשני מקומות שונים במהלך האירועים של אותו הערב.

68. הנאשם לא נתן כל הסבר שיש בו כדי להניח את הדעת לסיבת הפללתו על ידי כל המעורבים, והוא השתמש בטיעון שהיה שיכור, בכל פעם שחשש מהפללה עצמית או נשאל שאלות מפלילות, ויחד עם זאת ידע למסור פרטים אחדים למרות היותו שיכור, והוא לא ידע להסביר כיצד מסר את אותם הפרטים בהיותו שיכור(עמ' 74 שורות 29-32):

"ש. עכשיו שידעת לתאר שהיא היתה מפוחדת, הגיעה אלייך, ידעת לתאר, זה כשאתה שיכור וזוכר את הפרטים האלה? איך נזכרת בפרטים האלה?
ת. כשאתה שותה זה עולה לראש זה עולה לראש באותו רגע? את יודעת כמה זמן לקח לנו לחזור לבית החייל?

69. גרסת הנאשם לא הייתה הגיונית וסבירה גם בעניינים שאינם קשורים ישירות באירועים, דהיינו בעניין אחותו, וכדבריו (מעמ' 76 שורה 30 עד עמ' 77 שורה 2):

"דבר ראשון המצאתי את הסיפור הזה שתתרחק ממני כי הייתי עצבני. סתם אמרתי לה אחות כי אין לי אחיות. אמא שלי פה ואת יכולה לשאול אותה שאני בן יחיד. אני בדיון הקודם ביקשתי שלא לערב משפחה ולא אמרתי שיש לי אחות. יש לי 4 אחיות

מאבא שלי, אבל אני לא אמרתי שיש לי אחיות. אני לא גר איתן"

70. גרסת הנאשם לא הייתה עקבית ורציפה, והיא גדושה בסתירות ובחוסר אמינות. הנאשם לא ידע להסביר כיצד נפגעו חבריו, ולא ידע להתמודד כראוי עם האשמות המתלוננת נגדו, והוא בחר למסור גרסה כשנוח לו, ולהימנע ממסירת גרסה כשחש שתשובתו עלולה לסבך אותו. הנאשם עשה עליו רושם גרוע, של אדם מניפולטיבי ובלתי אמין, ואני מעדיף את דברי עדי התביעה על דבריו שלו.

71. זיכוי של הנאשם מתקיפת מ אינה מעלה במאומה את רף האמינות הנמוך שנתתי בדבריו: מדובר בזיכוי מחמת הספק, הנובע מאי-עמידה ברף ההוכחה הנדרש להרשעה בפלילים, וכן נובע מאי-חקירת משה הגם שהיה מקום לעשות כן, ומאי-הפללת הנאשם ע"י מ, וכן בשל העדר עדים לאותו אירוע - לבטח אין מדובר בזיכוי הנובע מאימון כלשהו שנתתי בנאשם.

מחדלי חקירה

72. ב"כ הנאשם טען כי בתיק זה קיימים מחדלי חקירה רבים אשר יש בהם כדי להוביל לזיכוי מרשו.

73. בנוגע למחדלי החקירה הנטענים בעניין תקיפתו של מ - אין צורך לקיים דיון נוסף בהם, מעבר למה שכתבתי לעיל, וזאת משהחלטתי לזכות את הנאשם מאישום זה.

74. בנוגע לטיעון בדבר אי תפיסת מצלמות אבטחה - ב"כ הנאשם ציין שבמזכר נ/3, מיום 1.5.12, ציינה החוקרת מרים חגי כי שוחחה עם אילן - מנהל בית החייל בחיפה, ורשמה במזכר את שיחתה עם צביקה, אב הבית, אודות קיומו של תיעוד האירוע מיום 27.3.12 של תקיפה בין חיילים. על אף ידיעה זו, נרשם במזכר שסומן נ/4 כי ביום 7.5.12 הגיע חוקר מ.ט. אשר פגש את אחראי מצלמות האבטחה בבית החייל אשר מסר לו כי קיים גיבוי רק למשך חודש ולכן לא קיים תיעוד. עוד נטען, שהמטרה התרשלה כאשר לא ביקשה לחקור את אלכס, אחראי מצלמות האבטחה בבית החייל (נ/4), ולברר עימו באם צפה בסרטים ומה ניתן לראות או להבין מהם. נטען עוד, שהמטרה התרשלה בכך שלא טרחה אפילו להתקשר לבית החייל ולבקש כי יבצעו הורדת הסרטים, העתקתם ושמירתם עד לבואה של המשטרה.

75. צודק הסניגור בטרונייתו - היה על הרשות החוקרת לתפוס את סרטי מצלמות האבטחה ו/או להעתיקם, וזאת בסמוך לאחר הגשת התלונה, ולא להמתין פרק זמן בלתי סביר, עד שתיעוד האירועים, אם היה, נמחק. יחד עם זאת, מחומר הראיות שהוגש בתיק זה עולה, שהאזור שבו התרחש האירוע בין הנאשם והמתלוננת אינו מרושת במצלמות, ולא הוגשו ראיות שיפריכו זאת: אור נשאל אם המצלמות עשויות לתעד את אזור הפרגולה, והשיב ש "הן עשויות מאוד לתעד את המכות שקיבלתי" (עמ' 43 שורות 28-29). מ נשאלה איפה היה המקום שבו ראתה את הנאשם ואת המתלוננת כשהם חזרו מהסיבוב, והשיבה ש "זו רחבה גדולה .. אין שם מצלמות או מנורות ...". (עמ' 48 שורה 5). אמנם היה על המשטרה לאסוף את סרטי מצלמות האבטחה בכל מקרה, גם לצורך תיעוד אירועי התקיפה, אך משלא עשתה כן - לא נפגעה

הגנת הנאשם, שהרי לא שוכנעתי שהיו מצלמות באזור שבו אירעה התקיפה המינית, ותפיסת סרטי המצלמות לא יכלה לסייע בדרך כלשהי להגנת הנאשם או לעמדת המאשימה.

76. בנוגע לטיעון של אי עריכת עימות - ביום 3.7.12 (כמפורט במזכר המסומן 1/ת) ציינה המתלוננת שאינה מעוניינת לקיים את העימות. ב"כ הנאשם טען, שבמקום שהחוקרת תטרח לברר עם המתלוננת מהי הסיבה לשינוי עמדתה, יצאה ידי חובה ושאלה את המתלוננת אם היא בטוחה. מאחר והמתלוננת השיבה בחיוב שאינה מעוניינת בעימות - לא נערך כל עימות בין המתלוננת לבין הנאשם. לטענת ההגנה, מחדלה של החוקרת נעוץ בכך שלא עשתה די מאמץ לקיים את העימות סמוך למועד האירוע כאשר המתלוננת עוד הביעה נכונות לכך, ובהמשך לא עשתה מאמץ לשכנע את המתלוננת להסכים לביצוע העימות ולא טרחה לברר מה הסיבה לשינוי העמדות שחל אצל המתלוננת בכל הנוגע לקיום עימות מול הנאשם. נטען עוד, שלא נעשה כל ניסיון לבצע עימותים בין מעורבים אחרים, כגון בין הנאשם לבין מ ובין הנאשם לבין א, בכל הנוגע לטענות בדבר התקיפה הפיסית.

בנוגע לעימות שבין המתלוננת לנאשם - אכן המתלוננת הסכימה תחילה, ולאחר מכן סירבה, אך אינני מקבל את הטיעון, שהיה על הרשות החוקרת להפעיל לחץ ושכנע על המתלוננת בכדי להסכים לעימות - מדובר בקורבן עבירת מין, שיש לנהוג עימה במשנה זהירות, ולבטח נכון הדבר בנוגע להפגשת הקורבן עם הפוגע. ברור, שתמיד עדיף להוסיף פן ראייתי וחקירתי נוסף, כגון עימותים בשלב חקירת האירועים, ואולם - לא שוכנעתי, שבמקרה שבפניי נפגעה הגנת הנאשם פגיעה כלשהי, כתוצאה מאי-עריכת עימות בינו ובין המתלוננת או א.

בנוגע לעימות בין הנאשם ומ - אין צורך לדון בכך, מאחר והנני מזכה את הנאשם מתקיפתו.

בנוגע לעימות שבין הנאשם וא - ניתן היה לעשות כן, אך משלא נעשה הדבר - לא שוכנעתי שיש בכך כדי לפגוע פגיעה כלשהי בהגנת הנאשם.

77. בנוגע לטיעון בדבר העדר תיעוד מז"פ וצילום חבלות - ב"כ הנאשם טען שהמשטרה לא טרחה לתעד ולצלם את החבלות שנגרמו למ ולא. אמנם ישנן תעודות רפואיות בעניינו של א (ת/3) ובעניינו של מ (ת/7), ואולם אין בתיק צילומים של החבלות. עוד נטען, שמעדותו של א עולה, שהשוטרים צילמו את פניו - **"איפה התמונות שהשוטרים צילמו את הפנים שלי?"** (עמ' 39 שורה 9), וכי הוא טען שהשוטר צילם אותו בטלפון (עמ' 43 ש' 19), ואולם תמונות מעין אלו לא נמצאות בתיק החקירה ואין מזכר או תיעוד כלשהו לכך שבוצעה פעולה של צילום פניו של א.

בנוגע לטענות בעניין מ - משהחלטתי לזכות את הנאשם מתקיפתו, אין צורך בהתייחסות אליהן.

בנוגע לא - קיימת עדות ישירה לאלימות שהפעיל הנאשם כלפיו, באמצעות העדה מ, זאת בנוסף לעדותו של א, והמתלוננת הייתה עדה לאירוע התקיפה הראשון של א. אמנם היה מקום לצלם את סימני החבלות על גופו א, ואם צילומים כאלה אכן נעשו - היה מקום להגישם לבית המשפט ולסניגור, ואולם - אין באי-ביצוע הצילומים כדי

לפגוע בהגנת הנאשם עד כדי זיכוי מתקיפת א, במיוחד כאשר קיימים עדויות ותיעוד רפואי בעניינו.

78. בנוגע לטיעון בדבר חקירה מגמתית של העדים - ב"כ הנאשם טען, שהחוקרת מרים חגי, שהייתה אחראית על התיק, שאלה את "מה שנראה לה צריך", ואולם אופן חקירתה הותיר גרסאות סותרות ואירועים שלמים אשר לגביהם לא שאלה את המעורבים את השאלות המתבקשות מחוקר ברמה בסיסית. כך למשל, לדבריו: בהודעתו של א מיום 8.5.12 הוא ציין אירוע נוסף של מכות אשר ספג מהנאשם - אירוע אשר כלול באישומים כנגד הנאשם. בהודעת המתלוננת מיום 27.3.12 (נ/6) היא לא ציינה אירוע זה כלל ואף לא כי נפגשה עם א בתוך בית החייל. עוד נטען, שכאשר נשאלה המתלוננת באופן מפורש ביום 8.5.12 אם הבחינה בנאשם תוקף את א בפעם השנייה - השיבה בשלילה (נ/7 שורות 6-7). על אף העובדה כי א מסר בעדותו כי שעה שחייב את המתלוננת בבית החייל, הגיע הנאשם ותקף אותו, היינו המתלוננת לשיטתו היתה חייבת לראות את התקיפה השלישית - החוקרת לא מצאה לנכון לזמן את אור פעם נוספת בכדי לעמת אותו עם הסתירה הנ"ל לפיה המתלוננת לא ראתה את מה שהוא טוען שקרה. עוד נטען, שחקירת המתלוננת היתה שטחית - היא מסרה סמוך לאחר האירוע את גרסתה והוזמנה בהמשך לחקירה נוספת. החקירה הנוספת כללה שאלות ספורות בלבד ולא כללה שאלות הנוגעות לטענותיה של המתלוננת על כך שבוצע בה מעשה מגונה ע"י הנאשם. נטען, שעל מנת לבחון אמיתות גרסה של עד, בפרט עדות יחידה בעבירות מין כאשר קיימת הכחשה מצדו של הנאשם, מן הראוי היה לשאול את המתלוננת בעדות הנוספת שאלות נוספות, כדי שניתן יהיה לבחון את עקביות גרסתה בכל הנוגע לטענתה על כך שבוצעה בגופה עבירה.

79. אין בידי לקבל את טיעוניו של הסנגור - תמיד ניתן לשאוף לחקירות מקצועיות יותר וממצות יותר, ואולם - אין לדרוש הבאת הראיה המקסימאלית, ודי למאשימה בהוכחת המוטל עליה בראיה מספקת. בכל תיק ניתן בדיעבד לחשוב על ראיה טובה נוספת שניתן היה לבצעה בשלב חקירת האירועים, ולהביאה בפני בית המשפט בשלב שמיעת הראיות, ודרישה להבאת כל הראיות שניתן היה לחשוב עליהם, היא דרישה מחמירה יתר על המידה, ואין לדרוש אותה. הצבעה על ראיות נוספות שניתן היה להביאן אינה מעלה בהכרח ספק בראיות שהוצגו. כך בנוגע לאופן חקירת המתלוננת ויתר העדים, כך בנוגע לעימותים שלא בוצעו, כך בנוגע להעדר מחקרי תקשורת בהקשר של ניסיון המתלוננת להתקשר לא ולשיחת א עימה, כך בנוגע לאי-ביצוע בדיקה פסיכיאטרית או רפואית לנאשם, כך בנוגע לטענות שהועלו ע"י הסנגור בנוגע לאי-חקירת הנאשם מעבר לפעם אחת, וכך בנוגע לטיעון בדבר התעלמות המשטרה מאפשרות תיאום גרסאות ע"י עדי התביעה, שהם חברים ושניים מהם נשואים כיום - מ ומ.

80. בנוגע לטיעון בדבר אי אזהרת הנאשם - ב"כ הנאשם ביקש לפסול הודאה לכאורה של הנאשם בתקיפה של א ומ נוכח כך שלא הוזר ע"י השוטר אשר שוחח עימו. השוטר יהודה בר שלום מצוין בדו"ח הפעולה (ת/10) כי הבחין בסימני דם על אגרופיו של החשוד ושריטה ונפוחות והיתה לו תחושה כי הוא התוקף. ב"כ הנאשם טען כי ברגע זה היה על השוטר להזהיר את החשוד ולומר לו את זכויותיו. השוטר לא אמר לחשוד שיש לו זכות לשמור על שתיקה אלא להיפך - הוא התחיל לשאול אותו שאלות בנוגע לקטטה, וכל זאת כאשר השוטר מבחין שהחשוד שתוי. כך מצוין בדו"ח הפעולה ת/10: **"ירדתי איתו למטה והרחתי מפיו ריח חזק של אלכוהול, וזה התחיל לשאלות בנוגע לקטטה וסימנים על ידיו ואמר שהוא לא מפחד מאף אחד...."** נטען, שכאשר השוטר בר שלום נשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא הזהיר את החשוד, הוא השיב שלפי ההלכה בשנת 2012 לא היו מחויבים להזהיר את החשוד (עמ' 63 שורה 20), ושאם לא רשום

שהזהיר אז כנראה הוא לא הזהיר (עמ' 63 שורה 21). עוד ציין החוקר, כי לאחר שסבר שהנאשם חשוד בביצוע עבירה, הוא שאל אותו שאלות (עמ' 64 שורות 10-11). ב"כ הנאשם טען שהשוטר לא הזהיר את החשוד והיה מחויב להזהירו ולא לשאול אותו שאלות, שהן למעשה חקירה, מבלי לקיים את חובת האזהרה, והוסיף שהלכות יששכרוב ולין ניתנו לפני שנת 2012.

81. הסנגור הוסיף וטען, שמדו"ח הפעולה (ת/10) עולה, כי בתחילה החשוד לא הודה במעשים אלא רק אמר שאינו מפחד ושהוא מוכן להיעצר, ורק בהמשך, מבלי שהוא יודע על זכויותיו, הוא החל לספר שהוא תקף, וכפי שנרשם בדו"ח: **"לבסוף התרצה והודה כי הוא זה שתקף..."**. ב"כ הנאשם טען שהאמירה "לבסוף התרצה" מלמדת על כך שהשוטר הפעיל לחצים על החשוד על מנת שיספר לו מה קרה לאחר שחשד בו שהוא התוקף. בחקירתו הנגדית נשאל השוטר **"אתה מציין שלבסוף התרצה והודה. מה זאת אומרת? מה עשית?, והשיב ש "אף אחד ולא אני ניסה לשכנע אותו. הוא היה קצת שיכור ושיכור בתנאים מסוימים אומר את האמת"** (עמ' 64 שורות 2-4).

82. בנוגע למ - משהוריתי על זיכוי, מתייתר הדיון בטיעון הסנגור בדבר אי-אזהרת הנאשם.

83. בנוגע לא - צודק הסנגור, שהיה על החוקר להזהיר את הנאשם בטרם חקירתו בעניין תקיפת א, ומשלא עשה כן, יש לפסול את דבריו של הנאשם בנוגע לא. יחד עם זאת - שמעתי את א שהעיד בפניי בבית המשפט, ושמעתי את מ, שהייתה עדה לתקיפתו של א, ושמעתי את המתלוננת שראתה את ה"כאפה" שהנחית הנאשם על א באירוע התקיפה הראשון. בנוסף - הוגש תיעוד רפואי בעניינו של א. במצב דברים זה, הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם תקף את א פעמיים, ופסילת דברי הנאשם בנוגע לתקיפת א לא העלתה כל ספק במרקם הראיות.

84. סוף דבר - מחדלי החקירה עליהם הצביע הסנגור אינם מועילים למרשו - המאשימה הוכיחה את המוטל עליה באמצעות ראיות מספיקות, והטיעון בדבר הימנעות מהבאת ראיות טובות נוספות לא היה בו כדי לפגוע פגיעה כלשהי בהגנת הנאשם. נתתי אימון מלא בדברי המתלוננת, ולא נתתי אימון בדברי הנאשם. לא הסתפקתי בכך, והתייחסתי לעדויותיהם של א, ק, ומ, ומשנתתי אימון בדבריהם, הגעתי למסקנה שעדויותיהם מחזקות את הראיות כנגד הנאשם, כך שלא מדובר בעדות יחידה של מתלוננת כנגד נאשם. אמנם אירוע תקיפתה המינית של המתלוננת ע"י הנאשם נסמך על עדות המתלוננת, ואולם, כל האירועים לפני ואחרי נתמכים ע"י אחרים, וגרסת הנאשם בעניין אירועים אלה נשללה על ידי. לכך יש להוסיף את הגעת א אל המתלוננת והנאשם במהלך תקיפתה על ידו, וכן את מצבה הנפשי של המתלוננת, ששוכנעתי שהוא נובע מתקיפתה המינית ע"י הנאשם. מכלול הראיות שהוגש בתיק זה הביא אותי לכלל מסקנה, שעלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו כלפי המתלוננת וכלפי א. מחדלי החקירה עליהם הצביע הסנגור לא עוררו כל ספק סביר בגרסת המתלוננת, ולא היה בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

85. **בנוגע לעבירה של חבלה חמורה כלפי מ** - לא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש את העבירה, על כן הנני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירה זו, וזאת מחמת הספק.

86. בנוגע ליתר העבירות כלפי המתלוננת וא - עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, ומעבר לכל ספק סביר, את כל המיוחס לנאשם, על כן הנני מרשיע אותו בביצוע עבירות אלו:

מעשה מגונה תוך שימוש בכוח - עבירה על סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

פציעה - עבירה על סעיף 334 לחוק העונשין.

תקיפה הגורמת חבלה ממשית - עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתן והודע היום, ג' אב תשע"ה, 19 יולי 2015, במעמד כל הצדדים.